

Arrest

**nr. 89 201 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren op 11 augustus 2010 België te zijn binnengekomen, dienen op 12 augustus 2010 elk een eerste asielverzoek in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 augustus 2011, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen de in haar hoofde genomen beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 70 787 van 28 november 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

1.4. Op 19 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekers dienen op 3 april 2012 elk een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 5 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Verzoekers dienen op 13 juni 2012 elk een derde asielaanvraag in.

1.8. Op 20 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoekers ter kennis gebracht.

De beslissing genomen in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [I. A.]

geboren te [...], op (in) [...]

en van nationaliteit te zijn : Macedonie (Ex-Joegoslavische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.06.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 12.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 03.04.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 05.04.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 13.06.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een convocatie dd. 14.05.2012 van de politie van Kumanovo (+Nederlandse vertaling) voorlegt waarin hij uitgenodigd wordt voor een informatief gesprek. Overwegende dat dit document enkel aantoonde dat betrokkene opgeroepen wordt voor een informatief gesprek en als dusdanig niet kan aantonen dat betrokkene enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat algemene de situatie voor Albanen in Macedonië instabiel is. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er laatst een incident was in de Veles waarbij Albanese inwoners aangevallen geweest zouden zijn door Macedoniërs waarna ze gedwongen zouden geweest zijn om hun dorp te verlaten. Overwegende dat deze bewering van algemene aard is en dus niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij de enveloppe waarin zijn broer bovenstaande convocatiebrieven per post opgestuurd zou hebben, weggegooid heeft. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar Macedonië samen met zijn zoon gearresteerd zou worden door de Macedonische politie omdat hij een oproepingsbrief kreeg en ze iets tegen hem zouden hebben. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bang zou zijn omdat zijn zoon ook aangevallen geweest zou zijn door Macedonische burgers (zoals hij reeds vertelde tijdens zijn eerste interview). Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 22.12.2011 & 05.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

De beslissing genomen in hoofde van verzoekster is verder als volgt gemotiveerd:

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [I. K.]

geboren te [...], op (in) [...]

en van nationaliteit te zijn : Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.06.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 12.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 03.04.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 05.04.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 13.06.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar dochter ziek zou zijn en zelfs in België geopereerd werd, wat maakt dat ze niet terug kunnen gaan naar Macedonië. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via de televisie vernomen zou hebben dat de relaties tussen Macedoniërs en Albanezen erg gespannen zou zijn en dat eer dagelijks Albanezen thuis of op straat geslagen zouden worden door de Macedoniërs waardoor veer Albanezen hun huizen zouden verlaten uit angst. Overwegende dat deze bewering van algemene aard is en dus niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de convocatiebrief die door haar man voorgelegd werd tijdens zijn derde asielaanvraag. Overwegende dat het asielrelaas steunt op het document (convocatie) die haar echtgenoot naar voor bracht tijdens zijn derde asielaanvraag en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar kinderen in België geïntegreerd zouden zijn en hier naar school zouden gaan, waardoor de situatie voor haar kinderen moeilijk zou zijn in Macedonië. Overwegende dat betrokkene verklaart in België te willen blijven omdat hij hier geïntegreerd is. Overwegende dat de voorgehouden integratie van de kinderen van betrokkene in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 29.12.2011 & 05.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekken volgende toelichting:

“A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

Artikel 51/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende :

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissingen dd. 20 juni 2012 laat uitschijnen, hebben verzoekers n.a.v. hun derde asielaanvraag dd. 13 juni 2012 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Meer bepaald stelden verzoekers dat zij van naaste familieleden en via de media vernomen hebben dat hun leven nog steeds in gevaar is in Macedonië en dat zij in de huidige omstandigheden onmogelijk konden terugkeren gezien hun veiligheid niet gegarandeerd is.

Zoals verzoekers n.a.v. hun eerste en tweede asielaanvraag reeds hadden aangehaald, herhaalden zij in het kader van hun derde asielaanvraag dd. 13 juni 2012 dat de problemen waarvoor zij Macedonië hadden verlaten, nog steeds bestaan.

De asielaanvraag van verzoekers was gebaseerd op het feit dat zij vrezen in Macedonië opnieuw het slachtoffer te zullen worden van racisme en verregaande discriminatie en dat de autoriteiten hen niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven hiertegen.

De zoon van verzoekers, [A.], was twee maal het slachtoffer geweest van - racistisch geïnspireerde- fysieke agressie, waartegen de autoriteiten geen effectieve stappen hadden ondernomen.

De vrees van verzoekers is wel degelijk gegrond.

Gelet op de uiteenzetting die zij hebben gegeven , staat het vast dat verzoekers in Macedonië geen normaal leven zullen kunnen hebben.

Bij een terugkeer naar hun herkomstland staat het vast dat verzoekers het slachtoffer zullen worden van ernstige moeilijkheden.

Daarnaast heeft verweerder geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met het door verzoekers bijgebrachte nieuwe stuk, minstens werd het nieuwe stuk ten onrechte geringschat.

Verzoekers legden het volgende document voor :

** een oproepingsbrief dd. 14/05/2012 van de Politie van Kumanovo op naam van verzoeker.*

Het door verzoekers voorgelegde nieuwe stuk spreekt voor zich en bewijst dat hun vrees om bij een eventuele terugkeer naar Macedonië het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen wel degelijk ernstig dient te worden genomen.

Het is duidelijk dat verweerder ten onrechte het door verzoekers bij gebrachte nieuwe stuk geringschat heeft.

De elementen in verzoekers asiëldossier tonen duidelijk aan dat hun veiligheid wel degelijk in gevaar is in Macedonië.

Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting.

Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoekers n.a.v. hun derde asielaanvraag wel degelijk bijkomende, nieuwe gegevens hebben voorgelegd aangaande hun vrees voor vervolging.

Ter gelegenheid van hun derde asielaanvraag dd. 13 juni 2012 heeft verzoeker aan de DVZ in niet mis te verstane bewoordingen het volgende verklaard :

“De situatie voor Albanezen in Macedonië is instabiel.

Laatst was er een incident in de Veles. De Albanese inwoners werden aangevallen door Macedoniërs. Zij werden gedwongen het dorp te verlaten. Zo is de algemene situatie in Macedonië.

Ik heb een convocatiebrieft van de politie meegebracht. Mijn broer heeft mij deze per post opgestuurd. ..

Als ik terugkeer, zal ik samen met mijn zoon door de Macedonische politie gearresteerd worden. ..

Ik ben mij niet gaan aanmelden bij de politie. Dan zal ik meer problemen krijgen als ik terugkeer.

...Ik ben bang. Ik heb tijdens mijn eerste interview reeds verteld dat mijn zoon ook aangevallen werd door Macedonische burgers.”

Tijdens haar gehoor dd. 18 juni 2012 verklaarde verzoekster het volgende :

“Mijn dochter werd hier in België geopereerd. Haar ziekte is een van de redenen waarom wij niet terug kunnen gaan naar Macedonië.

De relaties tussen Macedoniërs en Albanezen zijn zeer gespannen. Dagelijks worden Albanezen bij hun thuis of op straat geslagen door Macedoniërs. Dit alles vernam ik via de televisie. Albanezen verlieten uit angst hun huizen.

...Mijn man wordt gezocht door de Macedonische politie. Hij kreeg een convocatiebrieft.

...De situatie in Macedonië is nu zeer moeilijk en dit vooral voor mijn kinderen. Mijn kinderen zijn hier in België geïntegreerd. Mijn kinderen gaan hier naar school.”

Deze verklaringen spreken voor zich en laten niet de minste twijfel bestaan.

Ten onrechte heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen, en dit om de enige reden dat de vorige asielaanvragen van verzoekers reeds waren afgewezen.

Het argument van verweerder dat de oproepingsbrieft verzoeker alleen maar zou oproepen voor een informatief gesprek en als dusdanig niet zou kunnen aantonen dat verzoeker enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou kunnen worden ; kan niet weerhouden worden.

Uit het gehoor van verzoeker is (minstens impliciet) gebleken dat deze oproepingsbrieft een lokmiddel was vanwege de autoriteiten in zijn herkomstland om hem vervolgens te kunnen vangennemen.

Het door verzoekers voorgelegde document, was wel degelijk minstens een begin van bewijs, dat in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. hun problemen had kunnen verschaffen.

Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoekers voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat-vluchteling, dient dit genuanceerd te worden :

"In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner."

Vrij vertaald :

In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten.

Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asielaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel:

(2) Benefit of the doubt

203. After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt

204. The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicant's general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoekers.

Verzoekers kunnen om evidente redenen niet meer terugkeren naar Macedonië uit vrees om er vervolgd te zullen worden.

Voor verzoekers is het duidelijk dat hun veiligheid aldaar in gevaar is en dat zij er geen normaal leven zullen kunnen leiden.

Er is geen ernstige reden om te twifelen aan de verklaringen van verzoekers.

Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoekers dienen over te dragen

aan het CGVS , zodat nadien -in het kader van de verdere onderzoeksfase van hun asielaanvraag door het CGVS, deze laatste een volledig onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekers.

In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoekers te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de elementen die zij hadden aangehaald n.a.v. hun derde asielaanvraag.

Het relaas van verzoekers vereiste aldus zeker een verdergaand onderzoek door hetzij verweerder, hetzij het CGVS, dat onmogelijk in de procedure van "weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag" kan beoordeeld worden, maar wel in de latere procedure voor het CGVS.

De door verweerder ingeroepen weigeringsmotieven zijn trouwens helemaal niet fundamenteel noch voldoende om een beslissing te nemen cfr. "Bijlage 13 quater"

De aangevochten beslissingen dd. 20 juni 2012 zijn foutief en onafdoende gemotiveerd en maken daarom een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

3.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers geen nieuwe gegevens hebben aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt voor elk van de door hen aangebrachte gegevens of stukken op concrete wijze toegelicht waarom deze niet worden weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

Deze motiveringen van de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2. In zoverre verzoekers betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en dat zij wel degelijk nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet hebben aangebracht, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Wat de derde voorwaarde betreft, laat artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet weliswaar niet toe om de aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch deze bepaling sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald

in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt verweerder zich geenszins schuldig aan bevoegdheidsoverschrijding.

Verzoekers verwijzen in de eerste plaats naar hun verklaringen dat zij van naaste familieleden en via de media hebben vernomen dat hun leven nog steeds in gevaar is in Macedonië en hun veiligheid er thans niet gegarandeerd is. Zij stellen dat de problemen waarom zij Macedonië hebben verlaten, zoals zij deze ook reeds aanhaalden naar aanleiding van hun eerste en tweede asielaanvragen, nog steeds bestaan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers ter ondersteuning van hun derde asielaanvragen op algemene wijze verwezen naar de situatie van Albanese inwoners in Macedonië. Verzoekster gaf aan dat zij deze informatie via de televisie vernam. Nergens is sprake van contacten met naaste familieleden, zoals zij thans aanvoeren. De Raad stelt vast dat verweerder correct vaststelde dat deze uiteenzettingen van verzoekers beweringen van algemene aard betroffen waarvan geen enkel begin van bewijs werd voorgelegd. De vaststelling dringt zich verder ook op dat verzoekers reeds in het kader van hun eerste asielaanvragen verwezen naar hun situatie van personen van etnische Albanese origine in Macedonië. Verzoeker verwees verder tevens naar zijn initiële vluchtmotieven, waaronder ook het gegeven dat zijn zoon reeds zou zijn aangevallen geweest door Macedonische burgers, doch wat dit betreft stelde verweerder eveneens correct vast dat deze beweerde problemen reeds zijn onderzocht in het kader van de eerste asielaanvraag. Verweerder kon dan ook in redelijkheid oordelen dat uit voormelde verklaringen van verzoekers naar aanleiding van hun derde asielaanvragen geen nieuwe gegevens blijken die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen en/of die enige ernstige aanwijzingen zouden bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren verder aan dat geen, of onvoldoende, rekening is gehouden met het door verzoeker aangebrachte nieuwe stuk, zijnde een oproepingsbrief gedateerd op 12 mei 2012 van de politie van Kumanovo op naam van verzoeker. Zij geven aan dat hieruit wel degelijk een ernstige aanwijzing blijkt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Zij citeren uit hun verklaringen afgelegd in het kader van hun derde asielaanvragen en stellen dat uit het gehoor van verzoeker minstens impliciet blijkt dat deze oproepingsbrief een lokmiddel was vanwege de autoriteiten in het herkomstland om hem vervolgens te kunnen gevangennemen.

Uit de betreffende oproepingsbrief gedateerd op 12 mei 2012 – die, samen met een beëdigde verklaring, is opgenomen in het administratief dossier – blijkt dat verzoeker wordt uitgenodigd voor een informatief gesprek en teneinde een verklaring af te leggen “*omdat een vermoeden bestaat van het begaan van een strafbaar feit*”. Verzoeker kon, gevraagd naar de redenen dat hij deze convocatiebrief kreeg, enkel antwoorden dat hij hier geen idee van heeft en dat dit misschien te maken heeft met de huidige situatie in Macedonië. Ook gaf verzoeker, gevraagd naar de redenen waarom hij vreest te worden gearresteerd door de Macedonische politie, aan dat de Macedonische politie iets tegen hem zou hebben, doch kon hij niet preciseren wat en stelde slechts dit niet te weten.

De Raad stelt vast dat verweerder niet kennelijk onredelijk handelde door in de eerste bestreden beslissing te stellen dat de nieuw voorgelegde convocatiebrief niet aantoonde dat verzoeker enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden en hieruit kennelijk geen ernstige aanwijzingen blijken van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het loutere gegeven dat een persoon wordt verzocht om zich aan

te bieden bij de politiediensten in zijn land van herkomst voor een informatief gesprek in verband met een lopend politieel onderzoek, kan immers niet volstaan om te besluiten dat ernstige aanwijzingen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorhanden zijn. Dergelijke handelingen behoren namelijk tot de bevoegdheid van de Macedonische politiediensten. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder enig concreet gegeven dat van aard is dat het erop kan wijzen dat verzoekers op arbitraire gronden of omwille van één van de gronden van vervolging genoemd in artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet zouden worden geviséerd door de autoriteiten van hun herkomstland. Verzoeker zelf stelde tijdens zijn derde asielaanvraag niet te weten om welke reden(en) hij zich dient aan te melden of waarom hij zou worden geviséerd door de Macedonische politie. De voorgelegde convocatiebrief op zich, die enkel inhoudt dat verzoeker wordt uitgenodigd voor een informatief gesprek en die verder niet gepaard gaat met enige mogelijke aanwijzing dat Albanezen door de Macedonische politie omwille van hun afkomst worden geviséerd, betreft dan ook geen document dat blijkt kan geven van aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

De Raad wijst er verder op dat de bevoegdheid van verweerder zich in het raam van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens al dan niet nieuw zijn. Hij is daarentegen niet bevoegd om zich ten gronde uit te spreken over de al dan niet erkenning/toekenning van een beschermingsstatus aan een vreemdeling. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar de regels inzake de verdeling van de bewijslast in het kader van een onderzoek ten gronde van een asielverzoek. Verweerder kon als gevolg hiervan evenmin overgaan tot het verlenen van het voordeel van de twijfel aan verzoekers.

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat verweerder op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de in het kader van de derde asielaanvraag aangebrachte elementen en stukken geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Enige bevoegdheidsoverschrijding blijkt evenmin.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt evenmin aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van “*de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, B.S. 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83*”.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit ;

- a) doodstraf of executie ; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst ; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 49/3, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Uit de bestreden beslissingen dd. 20 juni 2012 blijkt niet of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoekers grondig onderzocht heeft in het kader van artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet om te weten of aan de asielaanvraag van verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen.

De motivering die verweerder gegeven heeft, is stereotiep in die zin dat er een onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekeninghoudend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Door zich in de bestreden beslissing in hoofdzaak te beperken tot een verwijzing naar de eerdere asielaanvragen van verzoekers, waarbij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de FOD Binnenlandse Zaken - Directie Asiel op resp. 30 augustus 2011 en op 5 april 2012 de eerste resp. tweede asielaanvraag van verzoekers hadden afgewezen, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen die werden aangehaald in verzoekers dossier n.a.v. hun derde asielaanvraag, in overweging heeft genomen.

Volledig ten onrechte heeft verweerder de nieuwe aangehaalde asielmotieven n.a.v. verzoekers derde asielaanvraag helemaal niet grondig getoetst aan de criteria die voorzien zijn in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekers verstrekte gegevens waren nochtans wel degelijk voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder een vollediger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen (m.n. de algemene onveiligheidssituatie voor etnische Albanezen in Macedonië ; de naweeën van de racistisch geïnspireerde fysieke agressie op de zoon, [A.], van verzoekers en de recente oproepingsbrief van de autoriteiten) die verzoekers hebben aangebracht.

Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekers ondervinden in Macedonië.

Verzoekers kunnen dan ook niet meer terugkeren naar Macedonië alwaar zij geen normaal leven zullen kunnen leiden.”

3.2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers, waar zij verwijzen naar artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, uit het oog verliezen dat ingeval van een tweede of volgende asielaanvraag de Vreemdelingenwet voorziet in een specifieke wetsbepaling, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling biedt verweerder de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag niet in aanmerking te nemen indien geen nieuwe gegevens worden aangebracht.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet dan ook tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens al dan niet nieuw zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij zal hij, zoals gesteld in artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, de asielaanvraag bij voorrang onderzoeken in het kader van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verweerder beschikte bijgevolg niet over de bevoegdheid om, wat de derde asielaanvraag van verzoekers betreft, zelf over te gaan tot een onderzoek naar de mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet of om de in het kader van de derde asielaanvragen aangehaalde elementen of stukken te toetsen aan voormelde wetsbepaling. Verzoekers kunnen – gelet op de door de wetgever voorziene specifieke wetsbepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wanneer het een tweede of volgende asielaanvragen betreft – evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat verweerder op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve een toetsing aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet had moeten doorvoeren.

De Raad verwijst verder naar de bespreking van het eerste middel waarin wordt vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet hebben aangebracht in het kader van hun derde asielaanvragen.

Een schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.2.2. In zoverre verzoekers een schending wensen aan te voeren van de “*Europese richtlijn 2004/83*”, kan de Raad enkel vaststellen dat zij in gebreke blijven – daargelaten de vraag naar de directe werking van de bepalingen vervat in een Europese richtlijn – om te duiden welke concrete bepaling zij geschonden achten en op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepaling dan wel zouden schenden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.2.3. Verzoekers voeren verder aan dat de motiveringen van de bestreden beslissingen stereotiep zouden zijn in de zin dat er een “*onvoldoende persoonlijke motivering*” wordt gegeven en dat niet in alle objectiviteit alle elementen in overweging werden genomen. Zij lijken aldus opnieuw te verwijzen naar een schending van de motiveringsplicht. De Raad stelt evenwel vast dat in de motiveringen van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de verschillende door verzoekers aangebrachte elementen en stukken en dat telkens voor elk hiervan concreet wordt toegelicht waarom deze niet worden weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze motiveringen kunnen geenszins als stereotiep of onvoldoende individueel worden beschouwd. Verzoekers kunnen, nu concreet wordt ingegaan op elk nieuw aangebracht gegeven of element, evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat in hoofdzaak wordt verwezen naar hun eerdere asielverzoeken. Zij blijven ook in gebreke aan te tonen dat verweerder ten onrechte bepaalde door hen in het kader van hun derde asielaanvragen aangebrachte gegevens of stukken niet zou hebben betrokken bij (de motiveringen van) de bestreden beslissingen. Verder kan worden verwezen naar de bespreking van de motiveringsplicht in het kader van het eerste middel.

3.2.2.4. Ook wat huidig middel betreft, merkt de Raad verder op dat uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet blijkt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij stellen hiertoe als volgt:

"[...] Gelet op het door hen bijgebrachte nieuwe stuk alsook uitgewerkte argumenten ter gelegenheid van hun nieuwe asielaanvraag dd. 13 juni 2012, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissingen.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit."

3.3.2. Verwijzend naar de bespreking van voorgaande middelen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen kennelijke wanverhouding aantonen tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS